

Betere tijden

Eerste druk, 2013
© 2013 Charles Darcy

ISBN: 9789048430970
NUR: 340

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

CHARLES DARCY

BETERE
TIJDEN

HOOFDSTUK I

De Bergtrol

‘Die sjofel geklede man is geen bedelaar, maar een rijke vrek,’ zei één van de stadsbewoners tegen de vicomte die net het vervallen herenhuis in ‘The Ribbon’, één van de armere buurten van de bergstad, had gekocht. Toch stond er één mansion in die buurt. Het was gebouwd door een industrieel, die errond en ernaast kleine arbeidershuisjes bouwde voor zijn werklieden. De fabriek, die naast de mansion ligt, is nu overgekocht door de rijke vrek eveneens als de meeste van de huisjes. De rest van het geld is verdeeld onder de vele kinderen, van wie één dochter nog in de straat woont, in een ietwat presentabeler huis dan de andere kleine huisjes. Deze dochter echter was verstoten omdat zij beneden haar stand was getrouwd met een eenvoudige boerenjongen uit een naburig dorp. Toch zijn zij erin geslaagd een kleine welstand op te bouwen zodat hun oudste zoon heeft kunnen studeren en nu dokter is in het armenhospitaal. Hij is gehuwd met één van de verpleegsters en ze hebben drie kinderen. Hun dochter studeerde voor verpleegster en kon eveneens aan de slag in het armenhospitaal. Zij is intussen ook gehuwd en heeft vier kinderen. De jongste zoon, Liam Snailer, is een tijdje bij het leger geweest, waar hij het tot korporaal had geschopt. Hij woont nog steeds bij zijn ouders en runt nu samen met zijn vader een kleine werkplaats waar ze oude koetsen en karren oplappen en herstellen. Het zijn harde werkers en de vrek doet soms een beroep op hen als er één van zijn machines moet hersteld worden. Dit is trouwens de enige reden waarom de vrek nog duldt dat zij hun eigen huis en werkplaats hebben in ‘The Ribbon’. Zoals haar vader had voorspeld is zij echter een huismoeder geworden voor haar man en hun jongste zoon. De vrek zelf was een arm kind uit een arm en groot gezin, veertien broers en drie zussen. Hij was de middelste en heeft de helft, tenminste degenen die niet gestorven waren aan ontbering of na botsing met hun vader, mee helpen grootbrengen. Ze woonden met z’n allen in een kleine lemen hut naast een beekje. Net zoals zijn moe-

der, broers en zussen kreeg hij regelmatig een pak slaag van zijn vader, als die weer eens dronken van bij de hoeren kwam. Omwille van zijn lelijke uiterlijk werd hij vaak gepest, ook tijdens zijn schooltijd, die maar een paar maanden heeft geduurd. Op den duur begon hij toch voor zichzelf op te komen en werd hij zelf een pestkop, alle kinderen waren bang van hem. Zijn naam was Eli, en op school noemden zijn klasgenoten, en zelfs de onderwijzer hem 'The Bogeyman'. Deze naam is gebleven en hij gaat nu door het leven als 'Eli Bogeyman'. Hij heeft bewust zijn spotnaam als officiële naam gehouden omwille van het afschrik-effect. Wie zou er nu niet bang zijn voor een boeman? Dit in combinatie met zijn lelijke tronie, maakt hem de schrik van 'The Ribbon'. En lelijk is hij. Zelfs zijn vrienden, als hij die al had, zouden hem nog niet mooi durven noemen. Op z'n zestiende liep hij weg van huis en ging hij aan de slag als knecht bij een welgestelde smid. Door zijn noeste arbeid verwierf hij langzaamaan het respect van de smid en werd hij voorman in het werkhuis. Puur uit hebzucht voor haar geld huwde hij de dochter des huizes. Haar vader wist dat na zijn dood de smidse in goede handen zou zijn en stond hierdoor toe dat zijn dochter beneden haar stand huwde. Tevens wist hij ook dat ze niet echt een schoonheid was en bovendien een slecht karakter had. De kans dus dat ze beter kon treffen was zeer klein. Kort na Eli's huwelijk kwamen zijn beide schoonouders om door een brand in hun woning. De ware toedracht achter de brand is nooit aan het licht gekomen, was het een ongeluk of was het brandstichting...?

Hierdoor echter erfde de enige dochter de smidse en kwam Eli aan het hoofd van de smidse te staan. Lezen en schrijven kon hij niet, maar hij was wel gedreven, ambitieus en hij had een neus voor zaken. Hierdoor kon hij van de smidse een heuse fabriek maken. De huidige werkplaats werd te klein en hij kocht de fabriek in 'The Ribbon' over van de kinderen van de industrieel, die eveneens net voordien onder verdachte omstandigheden om het leven was gekomen. Hij was alleen in de fabriek met Eli. Eli was daar om een bod te doen op de fabriek, maar de ouwe wou niet verkopen. Toen is plotseling één van de stoomketels ontploft waar de ouwe net naast stond. Eli was ook verbrand, maar slechts licht, vergeleken met de ouwe die aan zijn ver-

wondingen is bezweken. De fabriek interesseerde de kinderen niet en zij verkochten ze aan Eli. Hij slaagde erin er een bloeiend bedrijf van te maken door te werken met uiterst goedkope werkkrachten. Hij had een soort van duivelspact met de burgemeester. De burgemeester, die van dezelfde politieke partij was als Eli, zorgde voor gevangenen en gekken uit het tehuis om in de fabriek van Eli te werken. De gevangenen en gekken werken quasi gratis. Ze kregen eten en mochten in het werkhuis blijven slapen, dat was alles. Ze hielden hun mond, want wie durfde protesteren kreeg meestal achteraf een 'ongelukje'. In ruil hiervoor financierde de vrek de kiescampagnes van de burgemeester en stopte hem af en toe nog iets extra's toe als hij één of andere gunst nodig had. Beetje bij beetje kocht hij de arbeidershuisjes op. Hij liet de gewezen arbeiders van de fabriek van de ouwe, wel blijven wonen, maar zij moesten een onhooglijk hoge huur betalen aan de vrek. Vermits de meesten onder hen geen werk meer hadden werd dit quasi onmogelijk. Degenen die wel nog werkten deden dit in de fabriek van Eli. Wie niet kon betalen kreeg slaag van de vrek, of moest zijn kinderen een tijdje laten werken in de fabriek, gratis uiteraard. De doorn in zijn louche oog was echter altijd al de mansion geweest. Hijzelf woonde boven zijn fabriek in een appartementje, en hij kon het niet verkroppen dat er nog enige vorm van schoonheid, zij het wel vergane glorie maar toch, overbleef in 'The Ribbon'. De mansion kon hij niet kopen op het moment dat de kinderen van de industrieel verkochten. Hij had toen immers al zijn, of beter gezegd, al de spaarcenten van zijn schoonouders zaliger bijeen moeten schrapen om de fabriek te kunnen kopen. De mansion werd verkocht aan een ambtenaar die de hoofdstad ontvlucht was met geld dat hij van de staat gestolen had. De ambtenaar heeft jaren op te grote voet in de mansion geleefd met zijn gezin. Op het moment dat de Yard hem gevonden had en ze hem kwamen arresteren was het geld op en het huis vervallen. 's Nachts zijn ze hem komen uit zijn bed lichten. Geboeid werd hij in de kar geschopt en weggevoerd. Nu zit hij een levenslange straf uit in Dartmoor. Zijn vrouw en dochter zijn het land ontvlucht nadat ze het herenhuis hadden verkocht aan de vicomte.

De mensen uit ‘The Ribbon’ vonden het al raar dat een vicomte in mooie dure kleren en met een prachtige koets met zes paarden een herenhuis kocht in een arme verloederde buurt. Wat zij echter niet wisten was dat de vicomte eigenlijk bijna geen rooie duit meer bezat. Buiten het vervallen herenhuis, de koets met paarden en wat dure maar versleten kleren bezat hij niets, net als zijn vrouw. Zij was van verarmde adel, en zelfs nog te min om te mogen huwen met de vicomte. De familie van de vicomte is er steeds tegen geweest. Uiteindelijk hebben zij het huwelijk toch stilzwijgend toegestaan, uit angst hun enige zoon en erfgenaam te verliezen. De familie van de vicomte, Franse adel gevlucht tijdens de revolutie, is niet arm, maar ook niet steenrijk. De koets en het huis zijn weliswaar wel door hen mede gefinancierd. Een goede verstandhouding tussen beide families is er echter nooit geweest en zal er ook nooit komen.

De mansion telde zes slaapkamers, een kapel en een koetsenstalling. Er was een brede centrale inkomhal met rechts de drawing room en dining room, links een bureau en achteraan een orangerie. Verder waren er nog kelderkeukens en bediendenvertrekken, waar vroeger ooit verschillende knechten en meiden huisden. De vicomte echter kan zich slechts met moeite één meid permitteren, Mabel. Ze is niet meer van de jongsten, maar slaagt er toch nog in het huis proper te houden en elke avond met beperkte middelen een feestmaal te bereiden. Hoewel de vicomte zelf arm is, stopt hij Mabel af en toe iets extra toe, als ze zichzelf weer eens overtroffen had met haar kookkunsten.

De vrek had twee zoons en één dochter. De oudste zoon was boekhouder en deed de ‘dubieuze’ boekhouding van het bedrijf. Hij was tevens op de hoogte van al de familie- en bedrijfsgeheimen. De dochter is op haar twaalfde zwanger geworden, men vermoedt door Eli zelf. Zij is gestorven in het kraambed, en Eli heeft haar zoon geadopteerd alsof het zijn eigen zoon was. Deze knaap was lelijk, achterlijk en mismakaat. Hij was bij zijn geboorte letterlijk uit zijn moeder gevallen vanop de keukentafel op de houten planken vloer. Eli herkende een beetje zijn eigen ongelukkige jeugd in zijn ‘zoon-kleinzoons’, en was

het omdat hij misschien toch nog iets menselijks bezat of was het om zijn eigen slechte jeugd goed te maken... maar de lelikaard werd zijn lieveling. Hij ging mee in de fabriek werken van zijn 'vader' en mocht ook de wekelijkse huur gaan ophalen bij de huisjes, dit was een klusje dat hij met plezier deed. De jongste zoon was ingenieur en werkte als voorman in de fabriek. Hij was de enige die tegen vader durfde in opstand komen en ijverde voor meer veiligheid in de fabriek en menswaardige werkomstandigheden en een loon voor de arbeiders. Vader en zoon hadden dikwijls ruzie hierover, zelfs in de fabriek voor alle arbeiders. Op een keer vroeg de vrek aan zijn jongste zoon om wat langer in de fabriek te blijven, hij wou het met hem toch eens hebben over die veiligheidsmaatregelen en aanpassing en modernisering van de machines. De vrek kwam echter niet opdagen, maar er werd die avond wel ingebroken in de fabriek. Toen de vrek later toch kwam opdagen vond hij zijn zoon doodgeslagen op de grond in een grote plas bloed. De geldkas van de fabriek was ook verdwenen. Dankzij een anonieme tip aan de politie werd de brandkast een paar dagen later teruggevonden begraven in de tuin van Rudyard, wiens huisje grenst aan de fabriek. De vrek en Rudyard hadden het dikwijls aan de stok met elkaar. Rudyard was één van de weinige bewoners van 'The Ribbon' die nog een eigen huisje bezat. Eigenlijk wou de vrek het huisje van Rudyard kopen om zijn fabriek te kunnen uitbreiden. Door toedoen van de vrek werd Rudyard, die zweerde op het hoofd van zijn kleinzoon onschuldig te zijn, toch opgesloten. Nan, de vrouw van Rudyard kon het huisje alleen niet onderhouden en de vrek kocht het van haar voor een peulschil, zij ging naar een armenhuis. Toen de oudste zoon merkte dat zijn neefje steeds meer en meer macht kreeg in de fabriek en de toestanden nog verergerden, en hij voor zijn eigen leven vreesde, is hij van huis weggevlucht en aangemonsterd als matroos op een koopvaardijship. Christa, de vrouw van de vrek nam de boekhouding op zich en de vrek en zijn 'zoon-kleinzoon' hadden nu geen pottenkijkers meer en konden zich volledig laten gaan in de fabriek. De bewoners van 'The Ribbon' hadden angst voor de mismakete nakomeling van de vrek. Er werd gezegd dat hij 's nachts op de oude berg ging huilen als een wolf. En als er al eens een kind

verdwaalde en verdronk in het moeras werd dat ook ten onrechte of niet aan hem toegeschreven. Hij had net als zijn vader een dik hoofd, een dikke neus, dikke lippen en een dikke dubbele onderkin, maar hij had ook nog een scheve mond die steeds kwijlde, een uitgezakt oog en een bochel. Hij hield ook steeds zijn hoofd lichtjes schuin naar links gebogen. Net als zijn vader was hij niet al te groot, maar hij leek omwille van zijn bochel net nog iets kleiner. Hij werd door de bewoners van 'The Ribbon' de 'Bergtrol' genoemd.